

fig at ville gaa frem. Det, der her foreligger, er altsaa egentlig rettet imod den forfatningsmæssige Stilling, som er fremkommen ved den gennemfete Grundlov. Det er overmaade naturligt og rimeligt, at de, der anse denne Ordning for mindre heldig for vort Fædreland, kunne ønske paa den sædvanlige regelmæssige Maade at faae den forandret. I saa Henseende vil jeg slet ikke her indlade mig paa nogen Forhandling, men hvad der forekommer mig at være mindre rigtigt, er, at man, hvis man vedkender sig, at det, der egentlig skal komme ud af denne Foranstaltning, er, at man faar et andet Forhold frem imellem de to Thing, eller at man faar en Forandring bevirket med Hensyn til hvad der er tillagt ethvert af disse ved Grundloven, ganske forbigaar al Hentydning til de Vanskeligheder, hvormed den nuværende Tilstand er forbunden, og som netop hidrører fra Forholdet mellem de to Thing. Det er ikke rigtigt, at man forbigaar dette i en Adresse som denne, i hvilken man paa en høitidelig Maade forelægger Hans Majestæt Kongen en Ud-sigt over Rigsdagens nuværende Stilling. Dette synes mig ikke at vidne om den Oprigtighed, man altid bør iagttage ved en Leilighed som denne, naar man vil oplyse baade Kongen og Nationen om Sagens virkelige Stilling og om Aarsagen til den. — Jeg maa endnu tillade mig at fremsføre et Par Ord. Der har ved flere forskellige Leiligheder hos de forskellige Sider af Thinget udviklet sig en Fremgangsmaade, som jeg tror er skadelig, idet den virker hemmende og trykkende paa vore Arbejder og bevirker, at de Resultater, der komme ud af dem, blive utilfredsstillende. Jeg har fundet et Udtryk deraf i den Fremgangsmaade, man har benyttet ved denne Leilighed, og jeg vil derfor lægge ærede Medlemmer paa Hjertet, om det dog ikke maa siges at være urigtigt, at man, naar man ønsker et saa betydningsfuldt Afstykke bragt frem for Kongen, giver saa liden Frist til at overveie det og saa liden Leilighed til en Forhandling, hvori man dog kunde oplyse hinanden om Et eller Andet, som maasse kunde være mindre rigtigt. Man kunde gjenfidiig søge at vise hinanden, at man i den eller den Henseende havde valgt et uheldigt eller et mindre heldigt Middel til at opnaa det Formaal, der maa siges at være af Interesse. Dette er meget slem. Hele vor Forfatning og hele Rigsdagens Indretning hviler paa den Grundtanke, at vi under Forhandlingerne her skulle stræbe at virke paa hinandens Overbevisning. Dersom De borttage dette, borttage De, om jeg saa maa sige, Guldstenen af den hele Institution. De Herrer have i saa Henseende begyndt paa et System, som jeg tror vil føre dem bort fra den rette Fremgangsmaade. De have nemlig indført den Skik, at de alene for sig forhandle om de vigtigste Sager, inden disse komme her ind i Salen, og de gjøre det Samme med Hensyn til Udvalg. Jeg har mærket det i de Ud-

valg, hvori jeg har været i denne Vinter. De ærede Medlemmer, der høre til den Side, afgjøre med hverandre, hvorledes de skulle stemme . . .

Formanden: Det vedrører dog aldeles ikke den foreliggende Sag.

Fønger: Meget vel, jeg vil da blot sige, at de Herrer ville forstaa, hvad jeg har antydnet om, hvorledes Sagen forholder sig. (Chr. Pedersen: Det ærede Medlem gjør det Samme selv!) Udbrig! (Stemmer: Deres Venner da!) Jeg maa paa det Bestemteste afvise dette.

Formanden: Jeg tror, at de Afbrydelser, der her fremkomme, bekræfte, at det er en Afvei, hvorpaa det ærede Medlem er kommen ind. Jeg beder imidlertid ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

Fønger: Jeg vil kun lægge Thinget paa Hjertet, at jeg tror, at de Herrer udøve en høit skadelig Indflydelse paa Resultaterne af vore Arbejder, naar de stræbe efter at faae ethvert Resultat færdigt i Møder, der kun omfatte en Del af Thinget, hvorefter de komme med fuld færdige Anskuelser her i Salen. Dette er skadeligt og forderveligt for det parlamentariske Lin. Jeg vil henstille til ærede Medlemmers Overveielse, om de ikke ville stræbe efter at faae dette forandret.

J. M. Hansen: Vi have jo nu hørt en hel Række af Talere, som ere Modstandere af Adressen. Jeg har med Forsæt holdt mig saa længe tilbage; thi det var jo klart, at de Herrer vilde anvende hele deres store Bund, for, om det var muligt, at reducere Adressen til ingen Ting. Dette var jo Noget, vi maatte være forberedte paa, og det kunde umulig komme os uventet. Vi have hørt megen Skarpsindighed anvendt, og vi have hørt Afskilligt, der ikke vidnede om megen Skarpsindighed, men snarere vidnede om et Slags indre Brede, der dog skulde have Lust. Det er jo selvfølgelig, at, som Forholdene ere her, vilde en Adresse, som indbragtes af de Forslagsstillere, der have indbragt denne, være en ren Utting, dersom de Herrer, der nu have talt, og de senere Talere kunde bifalde eller stemme for den, at den aldeles ikke vilde være paa sin Plads, og at det vilde være et overordentlig Misgreb, at den blev indbragt. Men det er netop dette, der deler os imellem. Hvad vi anse for det Rette og det Rigtige, maa de Herrer efter deres hele politiske Opfattelse være Modstandere af; det er kun, hvad der er det Naturlige. Naar jeg nu skulde tillade mig at fremsætte korte Bemærkninger overfor afskillige af de Udtalelser, som her ere komne frem, er det selvfølgelig, at jeg ikke skal indlade mig paa at slaa i Bordet; det beviser ikke, at jeg har Ret. Jeg skal heller ikke indlade mig